

nemohl dohodnout. Ještě dále svědek uvedl, že když přišel do Přílep, nebyl poučen o žádných právech. Jen mu řekli, že může požádat o azyl. Závěrem své výpovědi svědek uvedl, že z Běloruska utekl proto, že tam neviděl žádnou budoucnost, věděl o tom, že až mu bude 18 let, tak musí jít do nějaké armády, což nechtěl, on chtěl spíše studovat, ale to ho tam vůbec nečekalo.

Z listinných důkazu, zejména zprávy Městského úřadu Černošice, zprávy Arcidiecézní charity Praha a ze záznamu o kontrolách v zařízení Velké Přílepy samosoudkyně zjistila, že nebylo zaznamenáno protizákonné či negativní chování zaměstnanců zařízení ve Velkých Přílepech a ani samotní cizinci si na takové chování nestěžovali.

Samosoudkyně po zhodnocení důkazů, které hodnotila každý zvlášť i v jejich vzájemných souvislostech ve smyslu 2 odst. 6 tr. řádu dospěla k názoru, že všechny shora uvedené důkazy dostatečně dokládají to, že se shora uvedený skutek skutečně stal a že ho spáchal obžalovaný. Pro tento závěr svědčí zejména výpověď svědka Převrátila, Nováka, Lombarského, Vondruškové, Mandysové a Kovaříkové a dále veškeré listinné důkazy, zejména zprávy Městského úřadu v Černošicích a zprávy Arcidiecézní charity Praha. Výpovědi všech těchto svědků jsou ve vzájemných souvislostech a samosoudkyně je hodnotí jako věrohodné. Samozřejmě, že samosoudkyně vzala v úvahu, že svědek Převrátil, Novák, Lombarský, Vondrušková, Mandysová a Kovaříková jsou anebo byli zaměstnanci Zařízení pro zajištění cizinců ve Velkých Přílepech a proto se mohli snadno dohodnout na svých výpovědích, ale je zřejmé, že k tomu nedošlo a ani nemohlo dojít, neboť jejich výpovědi jsou shodné s výpovědi svědka Kazdy, pracovníka Oblastní ředitelství cizinecké policie, který měl právě ve své pracovní náplni provádět kontrolu nad pracovníky uvedeného zařízení a to také činil. Z jeho provedených kontrol pak bylo zjištěno, že nedocházelo v tomto zařízení k jednání, které popsal obžalovaný ve svém trestním oznámení. Rovněž tak tento závěr vyplývá ze zpráv Městského úřadu v Černošicích a Arcidiecézní charity Praha. Samosoudkyně pak samostatně hodnotila výpověď svědka Sergeje Bodrova, nyní Josefa Kvasničky a došla k závěru, že ani tento svědek nepotvrzuje vyjádření obžalovaného. Např. pokud se týká „trýznění hladem“ svědek uvedl, že dostávali snídaní, oběd a v 17.00 hodin večeri, poté šli ven a měli ještě hlad, přičemž některé směny jim dali chleba nebo bagety, některé naopak ne, dále, že mu nedávali jídlo, které měl rád, bylo to jídlo, které dostávali muslimové apod. Toto vyjádření svědka nesignifikuje o tom, že by byl trýzněn hladem. Ani jeho popisované psychické trýznění tím, že musel stát 8 hodin u mříže, aby mu dovolili buď mobilním telefonem zatelefonovat nebo použít notebook, není tak, jak popsal obžalovaný. Svědek vysvětlil, že mu tento postup nikdo nepřikazoval, že čekal, až bude moci jít do návštěvní místnosti a tam použít mobilní telefon nebo notebook. Pokud se týká pobytu svědka na